

ŞAHABEDDİN ÜNLÜ

"Dua et Üstadım"

"**1956-1960** yılları arasındaydım. Henüz ortaokul öğrencisi idim. Evimiz Bolvadin'de, o gün için Eskişehir-Emirdağ-Afyon ve Isparta güzergâhında, ana caddede idi. Kimi zaman mahalle arkadaşlarıyla oynar, kimi zaman da topluca oturur, yoldan gelip geçen otobüsleri seyrederdik.

"Bir gün bir şey dikkatimizi çekti. Sonradan defalarca göreceğim, hattâ plâkasından marka, renk ve kornasına kadar iyice belleyeceğim bir taksi. Etrafı yoğun bir kalabalık tarafından sarılı olduğu için yavaş seyrediyordu. Hemen, arkadaşlarla birlikte koşarak taksinin yanına vardık. Önce, bir şey satıldığı için halkı etrafına topladığını sandığım takside, bir şey satılmadığını görerek hem taksiyi, hem de halkı dikkatle izledim. Takside tahminen üç-dört kişi vardı. Yalnız, arka koltukta oturan başı sarıklı, keskin bakışlı, nuranî bir zat dikkatimi çekiyordu. Halk, âdeta pencereden içeri girecekmişçesine ona doğru yönelmiş, '*Duâ et Hocam, duâ et Üstadım!*' diye çırpınarak taksiyi takip ediyor, bırakmıyorlardı.

"Ben de tam olmasa bile mahiyetini birazcık olsun sezdiğim bu durumu, kendime, oynadığımız oyunlardan daha zevkli bir meşgale sayıp, taksinin peşinden gittim. Taksi şehrin dışına yaklaştıkça hızlanıyor, hızlandıkça da yaşlı ve büyük adamlar geride kalıyordu. Yalnız, beni, his ve müşahede ettiğim bazı durumlar geride bıraktırmıyor, koşturuyordu.

"**Birincisi**, takside gördüğüm nuranî zâtın, büyük adamlardan çok -sanki onlar daha büyükmüş gibi- çocuklara yönelmesi ve onlara daha bir içten mukabele etmesi; **ikincisi** de bakışlarında varlığını sezdiğim manyetik güç idi. Onu görür görmez, kendimi bir saman çöpü gibi hissediyor ve âdeta ona doğru iteleniyordum. Nihayet şehrin dışına kadar taksiyi bırakmadım. Tabii, taksi hızlanınca el sallayarak onu uğurladım.

"Sayısını bilmiyorum. Ama bu tatlı oyun epey sürdü; belki üç, belki dört sene... Hem bir öncekine kıyasla daha bir bağlılık ve daha bir tanışıklıkla.

"Uçurtmayı bıraktıran duygu neydi?"

"Hiç unutmam. Bir gün, iki katlı, düz damlı, kerpiçten evimizin üzerinde küçük kardeşim Said'le birlikte uçurtma uçuruyordum. Bir yaz günü idi. Gök masmavi, ter temiz. Esen rüzgârın keyfine göre dalgalanmaya bıraktığımız uçurtma havalanıyor, o havalandıkça kendimizi de havalanıyor gibi hissediyor, seviniyorduk. Bir ara bir korna sesi duydum. İçimden izahını yapamadığım bir hisle hemen ayağa kalktım, uçurtmanın ipini küçük kardeşime bırakıp aceleyle aşağıya indim. O da niçin aşağıya

---

indiğimi bilmemekle beraber, herhalde daha tatlı bir şeye yöneldiğimi düşünerek, uçurtmayı bırakıp arkamdan geldi. Tam kapımızın önüne çıktım ki, defalarca arkasından koştuğum ve büyükleri takliden, '*Dua et Hocam!*' dediğim nuranî zat, taksinin içinden bana bakıyor ve mânâsını sonradan daha iyi anlayacağım tarzda mukabele ediyordu.

"Bu defa yanımda mahalle arkadaşlarım yoktu. Herhalde acele işleri olduğu için idi ki, taksi her zamankinden daha sür'atli gidiyordu. Buna rağmen, her zaman olduğu gibi taksinin kapısından tutup koşuyor, bir taraftan da âdeta vird edindiğim sözü tekrarlıyordum: '*Dua et Hocam, dua et Hocam!*' Bu şekilde şehrin dışına kadar koştum. Derken taksi durdu. Şoför, pencereden başını çıkarıp bana, '*Evlâdım! Artık bırak, şimdi hızlanacağız*' dedi. Ben de herhalde, defalarca arkalarından koşarak iyice tanışmış olduğuma inandığım şoföre, '**Bana dua ederse öyle bırakırım**' dedim. O da bana, '*Peki, senin adın ne?*' dedi. Ben de, '*Şahabeddin*' dedim. Herhalde tam anlamamış olacak ki, bana, '*Şaban mı?*' dedi. Ben de, '*Hayır, Şahabeddin*' dedim. O da, '*Peki, evlâdım, Üstada ismini söyledim, sana dua edecek*' dedi. Böylece, içimden duyduğum rahatlık ve sevinçle taksiyi bırakıp onları uğurladım.

"Ama aradan günler, aylar geçti. İsmi bile bilmediğim, yalnızca büyükleri takliden kendisine, '*Dua et Hocam!*' dediğim o nuranî zatı bir daha göremedim. Hattâ, nereden gelip, nereye, niçin gittiğini bile bilmediğim o zatın, artık evimizin önünden niçin geçmediğini bile düşünemiyor, soramıyordum.

"Kitapları didik didik inceliyorduk"

"**Yıl 1960.** *Lise ikincin sınıfa devam ediyordum.* Bir münasebetle, ağabeyimle birlikte, '*Medreseye gidiyoruz*' diyerek bir eve gittik. Orada kimisi eski yazıyla bir şeyler kopya ediyor, kimisi de sesli olarak yazdıklarından bazı pasajları bizim için okuyordu. İster okudukları şeylere olan ihtiyacımızdan olsun, isterse merakımızı mucip ve hoşumuza gittiği için olsun, biz de onlar gibi yazıp okumaya başladık. Hattâ, devam mecburiyeti olan bir okula gider gibi, oraya her akşam gidiyor ve kitapları didik didik inceliyorduk. Zaten hem tüm Bolvadin ve çevre halkınca, hem de -daha çok âlimler arasında- Türkiyece tanınmış bir zatın -*Müderriş Yunuszade Ahmet Vehbi*- torunları olarak, bu tür bir meşguliyeti yadırgamıyorduk. Öte yandan, zaten ailecek kıldığımız namazlarımızı orada da kılıyor, dinlemeye alışık olduğumuz dinî konuları orada da dinlemeye devam ediyorduk.

"Fakat bazı farklılıkları, orijinallikleri de müşahede etmiyor değildik. Söz gelişi, namazlarımızı daha bir tâdil-i erkânla kılıyor, okuduğumuz kitaplarda da niçin namaz kıldığımızın, neye, niçin inandığımızın şuuruna ermeye çalışıyorduk. İşte, bu şekilde bir şuurlanmanın sonucu da ihtiyaç duyduğumuz, fakat sormadığımız, sorsak da tam cevabını bulamayabileceğimiz bazı sorularımızı çözümlemiş olmanın rahatlığına eriyorduk.

"Derken, Risale-i Nur Külliyyatı'nın tümünü temin edip onları evimizde okumaya

---

başladık. Ben ilk sıraya Bediüzzaman Said Nursî'nin Tarihçe-i Hayat'ını koydum. Bunda, herhâlde ondaki resimlerin ve daha sade olan dilinin rolü vardı. Önce, kitaptaki tüm resimleri gözden geçirdim. Fakat, hayret, kitaptaki Bediüzzaman'a ait resimler bana hiç yabancı gelmiyordu. Hele onun, taksinin içinden bakarken çekilmiş fotoğrafını defalarca seyrediyor, seyrettikçe de onun tedâî ettirdiği hatıralarımı, âdeta tekrar yaşar gibi oluyordum. Dolayısıyla onunla olan mazideki irtibatımı kuruyor, fakat izahını yapamıyordum.

"Düğümler çözülüyordu"

"Sonra Üstad'ın resimleri ile aramdaki irtibatı keşfettiğim [Tarihçe-i Hayat](#)'ı, kendisine hiç yabancı olmadığım bir kitabı okur gibi okudum. Sıra, kitabın '*Barla hayatı*' bölümüne gelmişti ki, okuduğum bir haşiye ile, öteden beri izahını yapamadığım düğümleri çözdüm. Söz konusu haşiyede şöyle deniyordu:

"Risale-i Nur'a herkesten ziyade iştihak gösteren, masum gençler ve çocuklardır. Binler nümunesinden bir nümunesi şudur:

"Bir zaman, Bolvadin kazasından geçerken, Üstad'ın geldiğini gören ilk ve orta mektep talebeleri, bilâistisnâ hepsi mektebin bahçesinden çıkararak arabanın etrafını alıp selâm veriyorlardı ve lisan-ı halleriyle '*Hoş geldiniz*' diyerek tebriklerini ve minnettarlıklarını takdim ediyorlardı. Bunun hikmetini bir müddet evvel Emirdağ'da bindiği faytonun geçtiğini görüp tâ uzaklardan, dikenlere basarak, '*Bediüzzaman Dede! Bediüzzaman Dede!*' diye Emirdağ köylerinin yollarında koşuşan masum çocuklar münasebetiyle, Üstadımızdan sormuştuk. O zaman, '*Bu masumların akılları derk etmiyor, fakat ruhları bir hiss-i kable'l-vuku ile hissediyor ki, Risale-i Nur'la bunlar hem imanlarını kurtaracak, hem vatanlarını, hem kendilerini, hem istikballerini dehşetli tehlikelerden muhafaza edecekleri için, bu hakikatı kalbleri hissetmiş ve benim Risale-i Nur'un tercümanı olmam hasebiyle, Risale-i Nur'a ait muhabbet, teşekkürat ve minnettarlığı bana gösteriyorlar.*' dedi ve onlara dua ettiğini söyledi. Üstad Bediüzzaman, çocukları pek sever, böyle etrafına toplandıklarında, '*Masum olduğunuz için dualarınız makbuldür, bana dua ediniz*' diye onlara iltifat ederdi.

"İşte anneleri hep Nur Talebeleri olan Bolvadin masumlarının samimi alâkalarının sebebi bu idi."

"Bu haşiyeyi defalarca okudum. Her okuyuşta ayrı bir düğümü çözer gibi oluyor, rahatlıyor ve ondan apayrı bir zevk alıyordum. Nasıl almayayım ki? Çünkü kendi

---

kendime diyordum: Ben bu zatın arkasından üç-dört sene defalarca koştum, defalarca duasını aldım. Demek, ne kadar makbul ve büyük bir zatmış ki, tam eserlerine ihtiyaç duyduğum bir zamanda, bir vesileyle onları tanıyor ve okumaya başlıyorum. Ayrıca, okuduğum haşiye, taksisinin kapısından tutarak duasını talep ettiğim Üstad'ın, bize bakarak -o günkü aklımla kendisini serinletmek için kaldırdığını sandığım- ellerini yüzüne, kendisine dua etmemizi istemek için kaldırdığını anlatıyordu.

"Öte yandan, okuduğum haşiyede, onu görür görmez, kendimi niçin bir saman çöpü kadar hafif ve ona doğru iteleniyor gibi hissettiğimin izahını buluyordum.

"Derken, makbuliyetini ve büyüklüğünü bizzat müşahede ve idrak ettiğim Üstad'ın tüm eserlerini, hiçbir menfi kanaati ve önyargıyı düşünmeden doya doya okudum. İşin ilginç tarafı, liseyi bitirdiğim yıl, istediğim fakülteyi kazanamadığım için, beklemeye mecbur kaldığım bir yılımı da eserleri okumaya harcamamdı. Çünkü yarın, bir yüksek okula girecek ve orada zihnimi kurcalayan bir sürü soru ve tehlikelerle karşılaşacak, belki de onlara mağlup olacaktım.

"Şükürler olsun ki, ertesi yıl, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesinin, sonradan daha çok seveceğim, bir bölümünü kazandım: Türk Dili ve Edebiyatı. Artık, her türlü tehlikeye karşı koyabileceğim zırhımı kuşanmış, gittikçe daha çok zevkini tadacağım derslerimi takip ediyordum. Bu arada, fakülte arkadaşlarımla, yeri geldikçe imanî konularda sohbet ediyor, yararlandığım kaynaktan karınca kaderince onları da yararlandırmaya çalışıyordum.

"Sınıfı dolduran Said'ler"

"Hiç unutmam, fakültenin üçüncü sınıfındaydım. Eski Türk Edebiyatı Profesörümüz Hasibe Mazioğlu, sınıfta bir yarışma düzenledi. Yarışma konusu, Fuzulî'nin divanından okunacak bir gazeli, eski yazıyla kimin en eksiksiz yazabileceği idi. Derken, hocamız herkesin yazdığı gazelleri okudu, inceledi. Sonra yanıma gelerek '*Şahabeddin! Sen İmam-Hatip çıkışlı mısın?*' dedi. Ben de, '*Hayır, lise çıkışlıyım*' dedim. '*Peki, baban imam falan mı?*' dedi. Ben de, '*Hayır*' dedim. Sonra, '*İyi, ama bugüne kadar hiç böyle öğrenciye rastlamadım. Sen Fuzulî'nin gazelini hem eksiksiz, hem de onun şivesi olan Azerî Lehçesine uygun biçimde yazmışsın*' dedi. Ben de o gün için fazla konuşmadım. Fakat içimden, daha lise öğrencisi iken, eski yazıyla teksir ettiğim eserlerin bu yönde de faydasını düşünerek kendi kendime şükrettim.

"Sonra fakülteyi bitirdim, Emirdağ Lisesine edebiyat öğretmeni olarak tayin edildim. Emirdağ, hem komşu kazamız, hem de bir çok tanıdık ve arkadaşlarımızın bulunduğu bir ilçe olarak hiç yadırgamadığım bir yerdi.

"Nitekim sınıfta yoklama yaparken okuduğum Said Gül, Said Çopur ve Said Önaçan gibi öğrenci isimler bana çok şey anlatıyor ve benim oradaki görevimin ne derece önemli olduğunu hatırlatıyordu.

"Öte yandan, orada kaldığım sürece, gezdiğim, gördüğüm her yer ve her şey bana, kendisine ebediyen minnettar olduğum zatı hatırlatıyor, ondan hatıralar, izler taşıyordu.

"Şimdi Emirdağ, benim için daha çok hatıra ve izler taşıyor. Çünkü, Emirdağ'daki okullarda öğretmenlik görevini sürdüren bir çok Said'ler, Bekir'ler ve Hamza'lar var..."

(bk. Necmeddin ŞAHİNER, Son Şahitler-III)

***

Bolvadinli Emekli Edebiyat öğretmeni Şahabeddin Ünlü ile Ankara'da halef selef oluyoruz. Biz 1969'da Ankara'ya tahsile gittiğimizde, O, aynı yıl Emirdağ Lisesine öğretmen olarak atandı. Bediüzzaman'ın Tarihçe-i Hayat kitabında: "Bir zaman, Bolvadin kazasından geçerken, Üstad'ın geldiğini gören ilk ve orta mektep talebeleri, bilâ-istisna hepsi mektebin bahçesinden çıkarak arabanın etrafını alıp selâm veriyorlardı..." şeklinde bahsi geçen çocuklardan birisi de Şahabeddin Ünlü ağabeydir. Gerisini tashih ettirdiğimiz kendi hatıralarından okuyalım...

Şahabeddin Ünlü Anlatıyor:

Afyon'un Bolvadin kazasında 1945 yılında doğmuşum. Bediüzzaman hazretleri, 1944 Denizli beraatından sonra Emirdağ'ına ikamete mecbur edildi, hatta oranın nüfusuna kaydedildi. Emirdağ o tarihlerde dini yönden lakayt bir ilçeydi. Bolvadin, Emirdağ iki komşu ilçedir. O zamanlar şehirlerde çevre yolu yoktu. Emirdağ'dan gelen, Isparta yönüne giden bütün vasıtalar Bolvadin içinden, tam bizim evin önünden geçirdi. Evimiz Bolvadin'in ana caddesi üzerindeydi. Sekiz kardeşiz. Annem, babam bütün kardeşlerim nur talebesidir.

ÜSTAD'IN OTOMOBİLİNİN PEŞİNDEN KOŞMAYI OYUN HALİNE GETİRMİŞTİK

On yaşlarındayım, sene 1956. Sokakta altı arkadaş saklambaç oynuyoruz, oyun çocuğuyuz daha. Baktık Emirdağ tarafından bir taksi geliyor, etrafını da halk kuşatmış. O zamanlar taksilerde bir şeyler satılırdı, oyunu bıraktık, ne satılıyor diye çocukluk merakıyla kalabalığa doğru koştuk. Büyükler birbirini gözeterek yanaşıyorlar, biz küçük olduğumuzdan büyüklerin ayaklarının arasından geçebiliyorduk. Duyduğumuz kadarıyla "Hocam dua et, Üstadım dua et" diye, herkes dua istiyor. Biz zannediyoruz ki otomobilde bir şeyler satılıyor, çocukluk işte... Sonra biz de büyükleri takliden ellerimizi başımız üstüne koyup, dua et hocam, dua et hocam diye işi oyuna döktük. Arabadaki zatın daha adını da bilmiyoruz; millet hocam, üstadım diyor ama adı geçmiyor. Arabayı şehrin dışına kadar da bırakmıyoruz ha... Taksinin kapı kulplarından tutup koşmak bizim için oyun gibiydi. Bu sahne Üstad'ın vefatına kadar yıllarca böyle devam etti. Hiç usanmadan

---

ama... Büyükler biraz koşup, bırakıyorlardı. Otomobilin camı açık olur, durmaz, ama yavaş giderdi[1]. Üstad arka koltukta ortada otururdu. Ceylan Çalışkan ağabey şoförü... Sonradan bunları öğreniyoruz.

Bolvadin'in ana caddesi üzerinde bulunan iki katlı evimizin üstü, çatı yerine düz alan toprak idi. Bir gün o düz alanda küçük kardeşim Said ile uçurtma uçuruyorduk. Bu arada Üstad'ın taksisinin kornası 'Dat' diye çaldı. Dat sesini duyunca sanki Şahabeddin ben buradayım der gibi geldi bana, paldır küldür indim, tam kapıya çıktım, Üstad'ın arabası bizim kapının önünden geçmek üzere. Hemen koştum peşine...

Otomobilin açık camından göz göze geliyorduk Üstad'la. Başı sarıklı, yeşilimsi mavi gözler mıknatıs gibi çekici, sanki ben saman çöpü olmuşum da, beni böyle çekiyor. Haşmeti o kadar etkiliyor insanı, şu anda bile hissediyorum. Öyle bir cazibe var ki o mıknatıs, ben çiviyim sanki. Çocukluğun verdiği avantajla, büyüklerden çok biz seyrettik Bediüzzaman'ı. Tabi asrın imamını sonradan anlayacağız biz. Bu şekilde kaç kere oldu bilmiyorum, defalarca oldu. Üstad'ın taksisi, iki üç günde bir böyle evimizin önünden geçiyordu. Diyelim Emirdağ'ından Isparta'ya gidiyor... Bu gidiş gelişler, Üstad'ın vefatına kadar eksik olmazdı, bazen ayda bir gibi... 15 yaşına kadar, çok şükür defalarca duasını almış olduk.

Böyle başladı Üstad'la tanışıklığım. Ama önceden büyüklerimiz, babam anam biliyorlarmış Bediüzzaman'ı. Sekiz kardeşiz, bir kız yedi erkek, anam bile kapıdan bakardı Üstad'ın otomobiline. Ailemizin tamamı hizmetin içindeydi.

EMİRDAĞ LİSESİNDE SINIFLARDA 15-20 SAİD VARDI

Risale-i Nurları tanımış, okumuş olarak Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesinin edebiyat bölümünden 1968 yılında mezun oldum. O zaman Edebiyat öğretmenine her yerde ihtiyaç vardı, bakanlıktan istediğin her yere tayinini yaparız dediler.

Bayram Yüksel ağabey o zaman Ankara'daydı, ben de Risale-i Nur medreselerinde kalıyordum. Rahmetli Bayram ağabey bizim gibi Bolvadinlidir. Bolvadin'in eski adıyla 'Çoğu' yeni adıyla 'Kemer kaya' köyündendir. Ona durumu anlattım, nereye tayin isteyeyim dedim. Dedi ki: "Kardeşim, Bolvadin'le Emirdağ komşu ilçe, Üstad Emirdağ'ına 16 sene kaldı, madem edebiyatçıya her yerde ihtiyaç var, sen Emirdağ'ına git. Tayinini Bolvadin'e yaptırırsan, insanlar seni tanıyor, rahat bırakmazlar, çocuğuna torpil isterler" dedi.

1969'da Emirdağ lisesine atandım. Sınıfta listeyi elime aldım, yoklama yapıyorum, ilginç bir şey; 50 kişilik sınıfta en az 15-20 kişinin adı Said. Ben sebebini biliyorum da, maksat öğrencileri konuşturmak... Mesela Said Ünal. Diyorum ki: "Bak oğlum, listede 15 tane Said var, niye çok Said var sizin bu sınıfta?" Diyorlar ki: "Hocam buraya Bediüzzaman Said Nursi diye büyük bir zat gelmiş, ona herkes hürmet ediyormuş, onun için babam benim adımla Said koymuş" diyorlardı. Buna yakın cevaplar... Emirdağ'da yüzlerce binlerce öğrenci yetiştirmek nasip oldu bize. Şimdi

---

emekli olarak Eskişehir’de ikamet ediyorum.

Emirdağ’ında Üstad’ın kaldığı evde ben kiracı olarak oturdum. Sahibi rahmetli Saniye beydi. Onun hatıralarını teyp kasedine kaydetmiştim ama maalesef onları kaybettim. Hamza Emek ağabey akrabamızdır.

[1] Bediüzzaman’ın Tarihçe-i Hayat kitabında, Bolvadin çocukları ve anneleri şöyle anlatılıyor:

“Bir zaman, Bolvadin Kazasından geçerken, üstadın geldiğini gören ilk ve orta mekteb talebeleri, bilâ-istisna hepsi mektebin bahçesinden çıkarak arabanın etrafını alıp selâm veriyorlardı; ve lisan-ı halleriyle "Hoş geldiniz" diyerek tebriklerini ve minnetdarlıklarını takdim ediyorlardı. ... Anneleri hep Nur Talebeleri olan Bolvadin mâsumlarının samimî alâkalarının sebebi bu idi. denmektedir.” (T.Hayat 160)

(bk. Ömer ÖZCAN, Ağabeyler Anlatıyor-VIII)